

BORRE LEESCLUB
GROEP 8 ★ NOVEMBER

BORRE

EN HET BITTERTJE VAN BLADDERGAL

DOOR **JEROEN AALBERS**
MET ILLUSTRATIES VAN **STEFAN TIJS**

GEPLETTE WATERLUIZEN

Borre, Radijs, Ovi en Elle zitten bij Borre thuis voor de televisie. Ze kijken naar een documentaire over schorpioenen. Een mannetjesschorpioen rent voor zijn leven. Hij wordt achternagezeten door de vrouwtjesschorpioen waarmee hij net babyschorpioentjes heeft proberen te maken. Het wijfje grijpt met haar scharen en steekt met de stekel van haar staart.

‘Schorpioenen zijn kannibalistisch,’ zegt een droge mannenstem. ‘Het vrouwtje wil het mannetje doden en hem vervolgens opeten. Zo zullen de babyschorpioentjes in haar buik voldoende voedingsstoffen krijgen.’

Borre trekt een vies gezicht.

‘Stel je voor,’ zegt hij, ‘dat je eerste woordje “papa” is en dat je moeder dan zegt: “Nee kindje, die is er niet meer, die heb ik opgegeten zodat jij voldoende voedingsstoffen kreeg toen je nog in m’n buik zat.”’

‘Mijn moeder zegt weleens tegen m’n vader: “Ik zou je wel op kunnen vreten”,’ zegt Elle, ‘maar dan gaan ze daarna klef doen met elkaar.’

‘Je moeder is toch sowieso vegetariër?’ zegt Radijs.

Ovi – die zijn vader nog nooit gezien heeft en zich nu toch een beetje zorgen begint te maken – wil wat zeggen, maar geruis en gekraak uit Borres kontzak is hem voor:

‘Hier inspecteur Kops. Zijn jullie daar? Over.’

Borre pakt de walkietalkie en drukt de knop in.

‘Hallo inspecteur Kops,’ zegt hij. ‘Zegt u het maar. Over.’

‘Borre, er ligt een man in ziekenhuis Geerts Medisch Centrum. Mark Beurn heet hij.’

‘Beurn, Beurn, Beurn,’ mompelt Elle in zichzelf. ‘Waar ken ik die naam van?’

‘Deze Mark Beurn ligt in coma,’ gaat Kops verder, ‘en de dokters snappen niet waarom. Het is een kerngezonde vent van 42 jaar. Hij heeft niks aan zijn hart, niks aan zijn hersens en ook geen verkeersongeluk of iets dergelijks gehad. Mark Beurn heeft geen enkele reden om in coma te liggen.’

‘Wij hebben geen medicijnen gestudeerd,’ zegt Borre, ‘dus ik weet niet hoe we hierbij kunnen helpen.’

‘Dokter Gaasje – een oude vriend van mij en de behandelend arts van Mark Beurn – vindt dat er een luchtje aan de zaak zit,’ zegt Kops. ‘Ik wil jullie vragen op onderzoek uit te gaan. Dokter Gaasje wacht al op jullie. Over en sluiten.’

Op de dertiende verdieping van Geerts Medisch Centrum ontmoeten Borre, Radijs, Ovi en Elle dokter Gaasje. De man schudt ze alle vier enthousiast de hand. De grote bos grijze krullen op zijn hoofd schudt mee.

‘Goed dat jullie er zijn,’ zegt hij. ‘Met mijn medische kennis krijg ik dit geval niet opgelost, dus er is meer aan de hand.’

‘Kan het geen nieuwe, nog niet ontdekte ziekte zijn?’

vraagt Ovi, als ze de ziekenhuiskamer binnengaan.

‘Ik sluit het niet uit,’ zegt de arts, ‘maar ik acht het hoogst waarschijnlijk.’

In het bed ligt aan draden en slangen een boom van een vent.

‘Nu weet ik waar ik die naam van ken!’ roept Elle uit, als ze de man ziet. ‘Dat is meneer Beurn, de conciërge van het Otranto College!’

‘Je kent de patiënt?’ vraagt dokter Gaasje.

‘Niet heel goed,’ zegt Elle, ‘maar hij is de enige volwassene op mijn school die niet verschrikkelijk onaardig, wreed of gemeen is. In de pauze verkoopt hij roze koeken. Maar die eet ik niet, want het roze van het glazuur wordt gemaakt van geplette waterluizen.’

‘Dat wist ik niet,’ zegt dokter Gaasje. ‘Zo zie je maar weer: je bent nooit te oud om te leren. Maar goed, Mark Beurn staat vanochtend in het keukentje van zijn huis spiegeleieren met spek te bakken en hij valt plots zomaar op de grond. Gelukkig zag zijn vriendin, die Betsie Bodemlat heet, het gebeuren en belde snel 112.’

‘Betsie Bodemlat?!’ zegt Elle. ‘Maar dat is dan vast mevrouw Bodemlat, de bibliothecaresse bij ons op het Otranto College. Die is eigenlijk ook best aardig. Ik wist niet dat zij de vriendin van de conciërge was.’

‘Conciërges en bibliothecaressen,’ zegt dokter Gaasje, ‘je staat er nooit zo bij stil, maar het zijn ook gewoon mensen. Nou gewoon... Mark Beurn is eigenlijk een heel ongewoon mens: hij is zo gezond als een vis en toch ligt hij in coma.’

‘Wat kunnen we voor hem doen?’ vraagt Borre.

‘Uitvinden wie er wat met hem gedaan heeft,’ zegt dokter Gaasje.

‘Denkt u aan een misdaad?’ vraagt Ovi.

‘Een misdaad, of een ongeluk, als het niet expres was,’ zegt de dokter. ‘Als we weten hoe of wat, kunnen we hem misschien nog uit zijn coma halen.’

‘Laten we dan eerst maar eens bij Mark Beurn thuis gaan kijken en Betsie Bodemlat ondervragen,’ stelt Borre voor.

‘Doe wel een beetje voorzichtig met haar,’ zegt dokter Gaasje.

‘Ze is helemaal van de kaart. Ze heeft hier heel de ochtend aan het bed van de patiënt zitten huilen. Een uur geleden heeft een vriend haar met de auto opgehaald en thuisgebracht.’

‘Een vriend?’ vraagt Borre.

‘Ze noemde geen naam,’ zegt dokter Gaasje, ‘en gezien heb ik hem ook niet. Ik ben niet met mevrouw Bodemlat mee naar beneden gelopen. Maar vraag het haar zelf.’ Met een balpen krabbelt hij wat op een blocnote. Hij trekt het velletje los en geeft het aan Borre. ‘Hier,’ zegt hij, ‘het adres van Mark Beurn en Betsie Bodemlat. Succes!’

Een half uur later staan ze voor de woning van Mark Beurn en Betsie Bodemlat, een eenvoudig, maar van buiten gezellig ogend rijtjeshuis. Ze bellen aan. Het duurt even, maar dan horen ze eindelijk voetstappen in de gang. Een vrouw met

blonde krullen doet de deur op een kier. Haar ogen zijn rood van het huilen en er zitten zwarte vegen van uitgelopen mascara op haar wangen.

‘J-ja?’ zegt ze met overslaande stem.

‘Mevrouw Bodemlat?’ vraagt Borre.

De vrouw knikt.

‘Mevrouw Bodemlat, wij zijn De Kerkhof Kids. Wij onderzoeken de coma van uw vriend, Mark Beurn. Zouden we even binnen mogen komen om u wat vragen te stellen?’

‘M-m-moet dat?’ snikt de vrouw.

‘Als we weten wat hem is overkomen, kunnen ze hem in het ziekenhuis beter helpen. Dat wilt u toch ook?’

‘J-j-ja,’ zegt de vrouw, ‘maar moet het echt nu? Ik ben een beetje overstuu-huur!’

Ze begint hard te huilen. Elle stapt naar voren en slaat een arm om haar heen. ‘Kom,’ zegt ze, ‘dan gaan we binnen even rustig op de bank zitten.’

Zachtjes duwt ze Betsie Bodemlat het gangetje door de woonkamer in.

‘Kijk,’ zegt Elle, ‘hier gaan we even rustig zitten.’

Ze trekt een tissue uit een doos op de salontafel en houdt die de vrouw voor. Betsie Bodemlat neemt de papieren zakdoek aan en droogt haar tranen.

‘Ken ik jou niet ergens van?’ vraagt ze dan aan Elle.

‘Ik zit op het Otranto College,’ zegt Elle.

‘Dan zal ik je daar wel in de bibliotheek gezien hebben,’ zegt de vrouw.

‘U hebt hier thuis anders ook een aardige bibliotheek,’ zegt Borre, die voor de enorme boekenkast staat. Hij pakt er een

pocket uit. Op de voorkant staat een wazige foto van een gespierde man met ontbloot bovenlijf en een vrouw met een afgezakt nachthemd. *Vurige uren voor de open haard met dierenarts Henry* heet het boekje. Het is deel 1739462 uit de Droogbloemenreeks.

‘Ik ben dol op lezen,’ zegt Betsie Bodemlat. ‘Vooral romantische boeken. Ik ben zelf namelijk ook heel romantisch...’

‘Dat zie ik,’ zegt Borre. Hij pakt *Slapeloze nachten in de gespierde armen van personal trainer Reggie* uit de kast.

‘Vertelt u eens in uw eigen woorden wat er vanochtend gebeurd is.’

‘Nou,’ zegt Betsie en ze begint meteen weer te snikken, ‘het was tien uur – want op zondag slapen we altijd uit. Ik kwam onder de douche vandaan met een handdoek om m’n natte haar en het rook heerlijk naar gebakken eieren met spek. Ik loop de keuken in en daar staat Mark een ontbijtje klaar te maken. Ik zeg: “Zal ik de krant van gisteren even voor je pakken, schat?” en hij gaat zo onderuit! Van het ene op het andere moment ligt-ie plots op de grond! Ik roep “Mark! Mark! Wat doe je nu?!” maar hij geeft geen antwoord. Ik schud hem door elkaar, maar nog niks. Ik belde snel 112. Toen de ambulance er eindelijk was, dachten ze eerst dat-ie dood was, maar gelukkig ademde hij nog een beetje, heel zachtjes, en z’n hart klopte nog...’

Betsie barst in een hartverscheurend huilen uit. Elle geeft tissue na tissue aan. Als de bibliothecaresse weer wat bedaard is, gaat Borre verder met het vraaggesprek.

‘Is u eerder vandaag of gisteren iets aan uw man opgevallen?’ vraagt hij.

‘Mark is mijn man niet,’ snikt Betsie. ‘Hij is lief, hoor, maar niet romantisch, zoals ik. Trouwen, dat vindt-ie maar dure onzin. “Dat hebben wij toch helemaal niet nodig?” zegt hij altijd. “Wij weten zonder peperdure trouwringen toch ook wel dat we heel erg veel van elkaar houden?” Mark is dus niet mijn man, maar mijn vriend.’

‘Ah, zo,’ zegt Borre. ‘Maar is u iets opgevallen aan uw vriend of heeft hij iets gezegd?’

Betsie denkt na.

‘Nee,’ zegt ze dan en ze schudt haar hoofd. ‘Mark is een gewoontedier, een mens van regelmaat, en er is me niets aan hem opgevallen. Ja, eergisteren, toen we op het Otranto College in de koffiekamer samen een bakkie deden, deed-ie niet twee, maar drie klontjes suiker in de koffie, want hij vond hem wat aan de bittere kant. Maar van een extra klontje suiker raak je niet in coma, toch?!’

De tranen staan alweer in haar ogen.

‘Nee, dat lijkt me niet,’ zegt Borre.

Ook Ovi – die suiker zo veel mogelijk mijdt omdat hij als de dood voor de tandarts is – schudt van nee.

‘Mogen we even in de keuken kijken?’ vraagt Borre.

Betsie knikt met een vertrokken gezicht. Tranen biggelen over haar wangen. Elle geeft nog maar eens een tissue aan.

Borre, Radijs en Ovi lopen het keukentje in, maar ze zien al snel dat ze daar geen aanwijzingen zullen vinden.

‘We moeten iets anders verzinnen,’ zegt Borre, als ze weer in de huiskamer staan. ‘Tot ziens, mevrouw Bodemlat, en sterkte.’

‘Jullie komen er zelf wel uit, toch?’ snikt de vrouw.

‘Dat gaat wel lukken, hoor,’ zegt Borre.

‘O, mevrouw Bodemlat, nog één vraag. Dokter Gaasje zei dat een vriend u vanmiddag heeft thuisgebracht met zijn auto. Wie is die vriend?’

‘Eh, v-vriend, eh...,’ stottert ze door haar tranen heen. ‘Dat, eh... Nee, dat heeft de dokter verkeerd begrepen. Dat was geen v-vriend, dat was een v-vriendin... eh, Trudie, eh, Trudie Truttebol... ja, die heeft me thuisgebracht met haar autootje, Trudie Truttebol.’

MIT, NACH, BEI, SEIT...

De volgende dag – een maandag – loopt Elle van de ene naar de andere les door de kille, betonnen gangen van het Otranto College.

Nadat zij, Borre, Radijs en Ovi gisteren bij Betsie Bodemlat de deur achter zich dichttrokken, hadden ze nog wat gepraat over hun onderzoek naar het mysterieuze in coma raken van Mark Beurn. Ze hadden geen enkele aanwijzing, geen enkele clou.

‘Laten we er een nachtje over slapen,’ had Borre gezegd.

‘Misschien dat ons nog iets te binnen schiet.’

Maar Elle had over een meisje uit de derde klas en niet over Mark Beurn of Betsie Bodemlat gedroomd. Ook had ze geen geniale ingeving gehad die alles zou kunnen verklaren.

Elle haalt haar schouders op. Misschien is het dan toch een nog onbekende, nieuwe ziekte? Ze kijkt op haar horloge.

Ze moet opschieten. Over een minuut begint de Duitse les en haar lerares, Frau Gründlich, is zeer streng met laatkomers: een seconde na de bel binnen en je kunt je melden bij de conciërge.

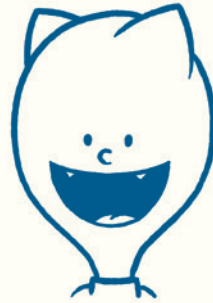
Elle loopt langs het scheikundelokaal. De deur staat op een kier. Ze is er al voorbij als ze snikken hoort.

Het snikken van een vrouw.

‘Stil maar, stil maar,’ hoort ze een zelvende mannenstem zeggen.

Op haar tenen loopt Elle terug naar de deur en gluurt naar binnen. Wel alle...! Daar zit achter zijn bureau vol gasbranders, reageerbuizen, bekeerglazen en erlenmeyers scheikundeleraar meneer Bladdergal, met op schoot Betsie Bodemlat!

Verder lezen?

**Bestel het boek in de webwinkel
of word lid van de Borre Leesclub
om de boeken met korting
te ontvangen.**